

http://timeout.co.il/%D7%AA%D7%A8%D7%91%D7%95%D7%AA/%D7%9C%D7%94%D7%98
%D7%91/%D7%90%D7%A0%D7%99-%D7%92%D7%A0%D7%99-%D7%92%D7%A0%D7%99-
%D7%9E%D7%94%D7%91%D7%9C%D7%95%D7%A7

אני ג'ני, ג'ני מהבלוק

יום חמישי, 12.6.2014 | מאת: [מעין יחבב](#)

בגיל 15 ג'ניפר קים החלה בתהליך לשינוי מין שהפך אותה לטרנסג'נדרית הכי צעירה בתל אביב. משם הדרך לזנות ולתחתית הייתה קצרה מדי. עשר שנים אחרי היא חיה בזוגיות עם גבר סטרייט וילד, מככבת בהפקות אופנה וליינים של מסיבות, מקימה מותג בגדים משלה ומנסה להיות מודל לחיקוי עבור טרנסיות צעירות

•

•

•

ג'ניפר קים. צילום: איתן טל. שיער ואיפור: שי הללי זיו. נעליים: כריסטיאן לובוטן

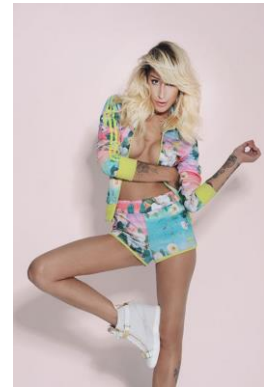
"המנתח טען שהוא אף פעם לא ראה בן אדם שמגיע לעשות את הניתוח הזה כל כך שלו ובטוח, כולם פורצים בבכי' הוא אמר לאימא שלי ולי, אבל לי זה לא קרה – רק רציתי שירדים אותי וינתח. לפני כן היה נורא חשוב לי להוכיח לכולם' – הנה, תראו אותי', אבל ברגע שאתה עובר את הניתוח ושלם עם הגוף שלך, אתה מבין שאתה שלם עם עצמך. זהו, זאת אני, ג'ניפר קים, טייק איט אור ליב איט."

לפני עשרה חודשים השלימה קים סופית את התהליך שהתחילה בגיל 15 וחצי וחזרה לארץ מתאילנד, שם עברה את הניתוח האחרון שבו הוסר איבר מינה. כאשר החליטה לצאת למסע הזה היא הייתה הטרנסית הכי צעירה בתולדות תל אביב. היום, בגיל 25, היא סוג של איט גירל – מככבת על פוסטרים ועל הזמנות למסיבות, מופיעה באינספור הפקות מקומיות – סרטונים, מסיבות וקטלוגים, סמל מין קוויירי ומוזת אופנה בהתהוות.

לראיון היא מגיעה כאנטייזתה לכל מה שמזוהה עם טרנסג'נדריות. החולצה רכוסה עד הצוואר, השיער ארוז לפקעת מוקפדת. עמוד הפייסבוק שלה גרם לי לדמיין דמות פרובוקטיבית שתצעד אל בית הקפה שבו נערך הראיון על עקבי סטילטו אימתניים, אבל במקום זאת מגיעה אישה עדינה ומסוגנת, שקטה ומכונסת. אלמלא הזרועות המקוקעות למשעי, אפשר לחשוב שהיא עוד ריץ' גירל בוגרת הבינתחומי.

את לימודי התדמיתנות ועיצוב האופנה שלה היא החלה לפני פחות משנה בבית הספר לשיקום זונות בשם "הופכות את היוצרות". השבוע היא הציגה קולקציית בכורה במתחם האופנה של אקספו תל

אביב, היריד הגאה שהושק השנה בדיזנגוף סנטר ושואף לשוויון לכל האותיות בקהילה הלהט"בית. לקולקציה היא קראה "Free your Body" כסמל לתהליך שעברה.

צילום: איתן טל. חליפה: אדיסו. נעליים: זאנוטי, הלגה עיצובים. הפקה: ראול עמית. סטיילינג: ראובן כהן. איפור: עומר אסף. שיער: מאור קידושים. ע' צלם: ליאל בומברג

"בגדים אומרים הרבה על בן אדם", היא מסבירה, "הרבה מהלהט"בים לא יכולים לדבר ואנחנו מביאים ליד ביטוי את מי שאנחנו בבגדים שאנחנו לובשים. אני שואבת השראה ממעצבים גדולים כמו ריקרדו טישי מג'יבנשי שהביא את הדוגמנית הטרנסג'נדרית ליה טי אל השער של 'אל' לאחר שהופיעה ב'ווג' בעירום מלא עם חזה נשי ואיבר מין זכרי, ומהדוגמן אנדרי פז'יק שמדגמן לוולנטינו קולקציות נשים וגברים כאחד. הבגדים שאני עושה הם גם לגבר וגם לאישה. תמיד הייתי בעד לשבור מגדרים והגדרות. אישה זה שמלה וגבר זה מכנסיים? אצלי אין דבר כזה. גבר יכול ללבוש טוניקה עם ג'ינס סקיני. אין חוקים. די, אנחנו ב-2014."

מחוך למעגל

הקעקועים הרבים של קים הפכו לסימן ההיכר שלה. רוב הטרנסג'נדריות נוטות לאמץ מראה נשי ככל האפשר, אבל היא בחרה לקשט את גופה באינספור ציורים וסמלים שמשווים לה מראה מחוספס וחריג בנוף קהילת הטרנסיות. אמנם היא הפסיקה לספור אותם אחרי הקעקוע העשירי, אבל היא מעידה שמאחורי כל אחד ואחד מהם עומד סיפור. אי אפשר להתעלם מברקוד קטן ודהוי שנמצא סמוך לכף היד שלה. כשהיא נשאלת עליו היא מתחילה להתפתל באי נוחות.

"זה הקעקוע הראשון שלי. עשיתי אותו בגיל 17, והוא מסמל תקופה חשוכה שנכנסתי אליה מתוך ידיעה שזאת רק תקופה ושהיא תחלוף מהר. עברתי הרבה דברים בחיים, אבל החוכמה היא לא להישאב לזה. לראות את זה, לחוות את זה, להבין שזה לא אתה ושזה לא מתאים לך כי זה זול, מאוד זול, ולעבוד קשה כדי לצאת מזה."

"קל לחיות את הסטיגמה ולהגיע לכסף הקל. כסף מעוור. כשהשתמשתי בגוף שלי או ביופי שלי כדי לקדם את עצמי, עשיתי את זה כי ידעתי שרק כך אגיע למטרות שלי. הברקוד הזה מסמל כל אחת מאותן פעמים שהייתי צריכה למכור את עצמי לשטן. בכל פעם שאני מביטה בכף היד שלי, אני זוכרת מאין באתי ולאן אני הולכת. הקעקוע שבא אחריו כבר היה בצורת עוגן."

צילום: איתן טל. חליפה ונעליים: אדיס. כובע: קרל לאגרפלד, מאדאם פומפידו

קים רומזת לתקופה שעוברות לא מעט טרנסג'נדריות שמגיעות לעיר ומעוניינות לעבור ניתוח לשינוי מין. עלויות הניתוח והמחסור בסביבה תומכת מובילות רבות מהן לזנות. משם קצרה הדרך להתמכרות לסמים, הערכה עצמית ירודה והישרדות בשולי החברה. הברקוד על זרועה הוא רק סממן ויזואלי לפס הייצור הזה.

כשהלילה יורד על העיר, הן יוצאות לעבוד כדי לממן את ההורמונים והניתוחים. מה שבעבר היה קורה בגן החשמל, נדד אל התחנה המרכזית הישנה ואל הרחובות הסמוכים אליה: השרון, הגליל והנגב. בצפון העיר, חוף תל ברוך היה ועודנו זירה מוכרת לטרנסג'נדריות שעוסקות בזנות.

קים עצמה לא משתמשת במילה המפורשת, זה מכאיב לה מדי. "לא היו לזה זמנים, זה היה הולך ובא. שום דבר בחיים שלי לא היה סביב זה. טועמת בורחת, טועמת בורחת, מנסה, רוצה, לא רוצה". גם היום, אחרי שנחלצה מהמשבצת הזו, היא נאלצת להתמודד עם הערות פוגעניות. לפעמים הן אפילו מגיעות מהסביבה הקרובה שלה. כך לדוגמה ביום שישי האחרון היא העלתה תמונה שלה מתכוננת למסיבה של פוראבר בבלוק, ליין שהיא מככבת כפרזנטורית שלו בארבע השנים האחרונות, אחת הגולשות, טרנסג'נדרית גם היא, כתבה לה בתגובה: "כמה זה? 1,000?"

"הקהילה של הטרנסיות נחלקת לשניים: יש את הסוג הפחות מוצלח שחי את הסטריאוטיפים, ויש את הדור החדש של אלה שהולכים נגד כל הסיכויים ונלחמים בהגדרות", היא מסבירה, "תמיד נלחמתי באנשים שניסו להכפיש אותי ולא לתת לי במה. כאלה שאומרים לי: 'את טרנסית? מה מעניין בך? תישארי בקונכייה שלך ותחיי את החיים שטרנסיות חיות.'"

מה את חושבת על היחס לקונצ'יטה בתקשורת?

"מקומם נורא. בפרומו של 'תדליקו' מראים משפחה שצוחקת עליה: 'איכס, גועל נפש. מה זה, בן את? בת?'". במקום שיקשיבו למוזיקה שלו, מתעסקים בוויזואליות, וזה כזה לא מעניין – אם זו הדרך שלו להביע את האמנות שלו, אז תנו לו. אני לא מבינה איך ב-2014 יש הסתה כל כך חריפה בלב הפריים טיים. אחר כך עוד מתפלאים למה יש הומופוביה או טרנספוביה."

מה את חושבת על זה שלורן קוקס קיבלה החודש את כתבת השער במגזין "טיים"?

"כל העולם צריך ללמוד מהאמריקאים שנותנים לטרנסקסואלית במה כזו. בישראל עדיין יש חשש מפניהן, ואם הן מקבלות במה אז זה תמיד כקוריוז או כבדיחה. כל העיסוק בקהילה כאן הוא סביב גייז – שוויון זכויות, פונדקאות, נישואים, והטרנסיות נדחקות לפינה. יפה שעיתון משפיע נותן מקום לטרנסג'נדרית."

זה היה כתוב לי על המצח

קים נולדה בתל אביב למשפחה בוכרית מסורתית. אביה היה נהג מונית ואמה מטפלת סיעודית בקשישים. היא הצעירה מבין חמישה אחים ואחיות. עד גיל 12 התגוררה המשפחה בשכונת שפירא, וקים למדה בבית הספר היסודי הדתי שורשים, סמוך למועדון הבלוק שהפך לביתה השני בשנים האחרונות. "הייתה שנה שבה ההורים שלי שמו אותי בפנימייה חרדית, זה היה טראומטי. אחד המדריכים שם הטריד אותי מינית וגרם לי לסלוד מדת. אימא שלי לא הבינה למה הילד המופנם והשקט שהיא שלחה לפנימייה הפך למופרע ואלים. אבל קרה דבר מאוד מעניין בעקבות זה. הבנתי שאני לא הומו, זאת לא המשיכה לגברים שבוערת בי, אלא הרצון להפוך לאישה", היא נזכרת.

כשהייתה בת 14 נדדה המשפחה לאשדוד, שם חלה אביה במפתיע ונפטר. שנה לאחר מכן היא כבר החלה בתהליך לשינוי מינה. "באותה תקופה לא היו טרנסיות בגיל הזה. אימא שלי הלכה להרבה פסיכולוגים, והם אמרו לה 'הילד שלך יודע מי הוא ומהו, הוא בוגר לגיל שלו. אין טעם שיחכה'. אימא תמיד יודעת. היא אמרה לי 'זה היה כתוב לך על המצח'. אם אבא שלי היה חי אז, היה לו מאוד קשה לקבל את זה. אני לא יודעת אם לכנות אותו פרימיטיבי, אבל הוא היה שמרן. כנהג מונית תל אביבי

הוא ידע מה המסלול של הטרנסיות. הוא לא רצה שאהפוך לגבר ערירי שהחברה עושה ממנו צחוק והוא מתפרנס מלמכור את הגוף שלו. אני בטוחה שאם הוא היה רואה אותי היום, הוא היה גאה בי על כך שלא נפלתי לסטריאוטיפ."

ג'ניפר קים. צילום: איתן טל. דוגמנים: אריאל בן עטר, אלעד אבני (לסוכנות איתן ברנט)

איך נראו החיים שלך בגיל 15, כשהתחלת את התהליך?

"בגיל הזה ראיתי לראשונה טרנסיות שהן לא דנה אינטרנשיונל. התחברתי אליהן מהר מאוד והבנתי מאיפה אני רוכשת הורמונים. על כל משהו טוב שקרה באותה תקופה קרה גם משהו רע, אבל אני לא מתחרטת – לא על הגיל המוקדם שבו התחלתי ולא על דברים שחיקתי איתם, כי בזמן הזה למדתי הרבה על עצמי. כשעוד לא הייתי בת 18 עשיתי את הדבר הכי משמעותי כביכול, שזה חזה מסיליקון. זה כזה קלישאתי, אבל לטרנסיות שלוקחת הורמונים בגיל צעיר, להיכנס בפעם הראשונה לחדר ניתוח, כשאימא שלה לידה, זה נורא. אתה בעצם עושה את הצעד הראשון שממנו אין לך דרך חזרה. אם עשית ציצי, זהו, קפצת למים ועכשיו אתה חייב לדעת לשחות. התהליך הוא קשה. כאבים, מצבי רוח, ניתוחים. בשביל כל צעד שאתה עושה אתה צריך לאזור הרבה מאוד אומץ, זה לא שעלית מדרגה ואחר כך אתה יכול לרדת אותה. עלית מדרגה? המדרגה הקודמת נמחקה. אם נפלת זה יכול להביא אותך למקומות שאנשים לא רוצים להגיע אליהם."

היום ג'ניפר כבר הפכה מודל לחיקוי לדור חדש של טרנסג'נדריות צעירות, שמחליטות לא להתמזמז עם התהליך. "אני מקבלת הרבה אהבה מהסביבה, ולא מעט הודעות מאנשים שהלכו בעקבותיי. לא מזמן פנתה אליי בפייסבוק אימא לילדה טרנסקסואלית בת 16, שהבת שלה כל הזמן אומרת לה שהיא רוצה להיות ג'ניפר קים ושאני המודל לחיקוי שלה. הצעירות רואות אותי היום ומבינות שאם הן רק יאימו בעצמן ויביאו את עצמן אל העולם באופן הכי טבעי שיש, החברה תקבל אותן בזרועות פתוחות. תמיד יהיו את אלה שישאלו אותי 'מה, את גבר?'. לא, אני לא גבר, אני בחורה טרנסקסואלית. אפילו לא הספקתי להיות גבר, הייתי ילד. סכין גילוח מעולם לא נגע לי בפנים."

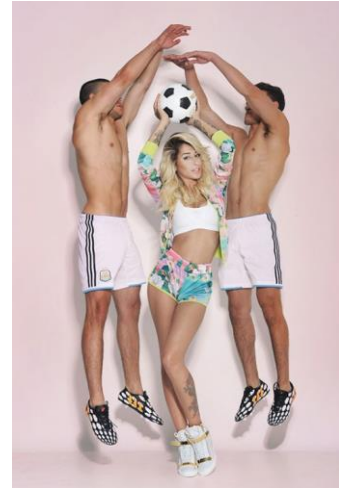
את השם הקודם שלה, שממנו נפרדה לפני כעשור, היא לא מוכנה לחשוף. "זה פרק בחיים שלי שאני נורא לא מתחברת אליו ולא רוצה להיזכר בו", היא מסבירה, "זה שם שנתנו לי לפי איך שנולדתי מבחינה ביולוגית ולא מבחינת מי שאני באמת. היום אני ג'ניפר, הדמות שהרגשתי בפנים והוצאתי החוצה. הדמות שניצחה את כל מי שלא האמין בה לאורך כל הדרך."

בחצי השנה האחרונה הדמות הזאת מנהלת זוגיות עם גבר סטרייט, גרוש ואב לילד בן 12 שהשניים מגדלים יחד בדירה תל אביבית. "הוא האב המפרנס ואני האימא שמבשלת במטבח בין בגד לבגד. הילד יודע מי אני, מה אני ומה העבר שלי. ילד תל אביבי גדל בבית שבו זה לגיטימי שיש לאבא חברה שהייתה פעם גבר. הוא מת עליי ויש בינינו חיבור מטורף."

היית רוצה להתחתן?

"לא סתם קעקעתי על עצמי את המילים, 'True Love' זה משהו שתמיד האמנתי בו והיום זכיתי בו. הזוגיות שלי היום יכולה להגיע אפילו להתמסדות ואנחנו מדברים על זה. בחיים לא חיפשתי זוגיות, אבל כל גבר שהכרתי וסימנתי כסטוץ פתאום הפך לבן זוג. זה התגלגל לזה שאני שנה עם בן אדם, שלוש שנים, נפרדת מאחד ומוצאת עצמי בזוגיות אחרת."

הזוגיות החדשה, לצד העובדה שהניתוח כבר מאחוריה, נתנה לג'ניפר את הכוח והרצון להגשים את חלומה להיות מעצבת אופנה. "יש לי גבר מדהים שמשרה עליי ביטחון להתמקד בעיצוב, ללכת ולפתח את העסק, צעד אחר צעד ובצורה נכונה. אני כל כך פרפקציוניסטית שאם תפר אחד מתפקשש אני נשברת, והוא תמיד נמצא שם כדי לאסוף אותי ולתמוך בי."

צילום: איתן טל. נעלי גברים ובגדים: אדיסו. נעליים ג'ניפר: זאנוטי, הלגה עיצובים. דוגמנים: אריאל בן עטר, אלעד אבני (לסוכנות איתן ברנט)

איך נראה היומיום שלך?

"משישי לשישי אני חיה חיים נורמליים – קמה בבוקר, מכינה סנדוויץ' לילד, שולחת אותו לבית הספר ונכנסת למתפרה. באיזשהו שלב אני מקבלת סיבוב ויורדת לקפה עם חברה למטה, מתרעננת ושואבת השראה מהרחוב. בערב זה הזמן שלי עם הבן זוג – טלוויזיה, פופקורן, פעמיים בשבוע מסעדה טובה. בסופי שבוע אני בבלוק. אחרי שנים של בלגן אפשר לומר שהגעתי לאיזון."

מה החלום הבא שתגשימי?

"תמיד רציתי לאמץ ילד ולכן לא הקפאתי זרע למרות שאימא שלי התחננה בפניי. כל החיים נלחמתי בזכריות שלי והמחשבה על ילד זכר מהזרע שלי הפחידה אותי. אני רוצה לקחת ילד ממדינת עולם שלישי ולתת לו חיים של מלך."

צילומים בתוך הכתבה: הפקה: ראול עמית. סטיילינג: ראובן כהן. איפור: עומר אסף. שיער: מאור קידושים. ע' צלם: ליאל בומברג